

Festes de Sant Feliu

del 17 de juliol al 2 d'agost 2010

Organitza i Patrocina

Ajuntament de Llubi
Àrea de Cultura

Llubineres i llubiners,

Un any més tombant el mes de juliol Llubí es vesteix de gala per festejar les festes Sant Feliu.

Aquests són dies d'alegria pel nostre poble. Els carrers s'engalanen i a l'ambient es respiren sentiments de festa, esbarjo i bulla. Sens dubte són moments de fer poble, sortir al carrer i compartir amb els familiars i amics, desconnectant dels problemes de la vida quotidiana que moltes vegades ens impedeixen gaudir d'allò més important.

Enguany és cert que Sant Feliu arriba envoltat d'un clima econòmic enrarit i dificultós, però com gent d'empenta que som els llubiners hem d'armar-nos de força, aixecar el cap i mirar amb optimisme cap el futur, a l'espera de l'arribada de temps millors.

Es per això, que hem d'intentar gaudir de les festes. Tots plegats fent pinya, donant-nos suport els uns als altres i festejant al màxim les festes patronals, oblidant per uns dies les situacions negatives.

Llubineres i llubiners des de l'Ajuntament us animam a sortir al carrer, fer poble, compartir i gaudir d'unes festes organitzades per a tots vosaltres.

Gràcies i molts d'anys per Sant Feliu.

Tomàs Campaner Ferragut,
Batle de Llubí
Juliol de 2010

Arribam a les portes del mes d'agost i, a Llubí, no el podem començar millor; el primer dia és el nostre patró: Sant Feliu.

Aquest any, marcat per la crisi i les dificultats econòmiques, hem d'oblidar per uns dies les preocupacions quotidianes i hem de gaudir de la festa amb goig i alegria, acompanyats de la família i els amics.

La il·lusió amb què es viuen les festes patronals marca la infantesa i la joventut i va perdurant en el record tota la vida. Visquem-les un any més amb la intensitat dels nins que participen per primera vegada a les competicions esportives; o amb la dels infants que plens de tremolor esperen la sortida dels caparrots i s'aferren als seus pares o padrins; o amb la dels joves que lluiran la camiseta de la seva "penya" amb orgull i veuran sortir el sol amb la remor del paperí. Aquestes sensacions els acompanyaran sempre i faran de Sant Feliu unes festes inoblidables.

Amb aquesta mateixa il·lusió les hem preparat des de la Sala, amb la intenció de fer-les de l'agrat de tothom. I sense oblidar que és la gent qui fa la festa us hi esperam a tots a participar en tots els actes.

Cal destacar enguany al XXV aniversari torneig de futbol sala i la XXX edició de la Cursa Popular, tal vegada l'activitat esportiva en què més nins i nines s'estrenen a les festes del poble i la cessió a l'Ajuntament de la Història de Llubí (1600-1836), publicació promoguda i editada per D. Tofol Rosselló Perelló per la seva difusió al poble de Llubí, escrita per Jaume Albertí, Ramon Rosselló i Tomàs Vibot. Si voleu, podeu retirar de franc aquesta obra a l'Ajuntament presentant el val adjunt a aquest programa de festes.

Una vegada més, en nom de la Sala i en el meu propi, vull agrair el suport desinteressat de particulars, de les empreses col·laboradores, de les associacions, de les entitats culturals i del personal de l'Ajuntament que cada any fan possible que les festes siguin millors i més arrelades.

Mols d'anys i que passeu unes bones festes de Sant Feliu amb salut.

Joan Ramis Perelló
Regidor de Cultura
Juliol 2010

RECORDAU, que les Festes Patronals són una bona ocasió per engalanar de bell nou les façanes del nostre poble en senyal de festa.

dissabte
diumenge

17
18

divendres

23

dissabte

24

MARATÓ FOTOGRÀFICA "SANT FELIU 2010"

Inscripcions: A foto Planas, dissabte 17 de juliol de 9,00 a 12,00 h.

Entrega de rodets: A Foto Planas dia, 19 de juliol, a les 18,00 h.

Modalitats: Analògica i digital.

Organitzen: Josep Planas i Josep Perelló.

Patrocina: Ajuntament de Llubí.

22,00 h A la plaça de l'Església

FESTIVAL ÍTACA

ASSAIG GENERAL PER UNA DANSA ...

Organitza: Club gimnàstic Ítaca.

Patrocina: Ajuntament de Llubí.

9,00 h Al Polisportiu

NOVENA EDICIÓ 12 HORES DE PETANCA "TORNEIG PEP MATEU COMES"

Homenatge a Juan Castell Mulet (Es Mestre)

Trofeu "Obras y Reformas Llubí, S.L."

Organitza: Club Petanca Vila de Llubí.

Patrocina: Ajuntament de Llubí.

Col·labora: Obras y Reformas Llubí, S.L.

17,00 h A la finca de Son Arnau (ctra. Inca)

CORREGUDES DE LES TRADICIONALS JOIES, pollastres, conills...

CURSES DE CAVALLS, ases, ponis, carros, someres, ases, egües....

Es premiarà als guanyadors i es gratificarà la participació.

Organitza i patrocina: Ajuntament de Llubí.

17,00 h A la plaça de l'Església

PARTIDA SIMULTÀNEA D'ESCACS

Organitza: Club d'escacs IBULL.

Patrocina: Ajuntament de Llubí.

Es prega als participants duguin el seu tauler.

19,00 h. Al Casal d'Entitats

ENTREGA DE PREMIS III CONCURS DE REDACCIÓ "SANT FELIU"

Tema: "Sa bicicleta com a medi de transport"

Organitza: Penya Madridista de Llubí.

Patrocina: Ajuntament de Llubí.

19,30 h. Al Casal d'Entitats

OBERTURA D'EXPOSICIONS

"POSSESSIONS DE LLUBÍ" (Fotografies realitzades per Pep Planas)

FOTOGRAFIES DE LA MARATÓ FOTOGRÀFICA.

Al local de la Gent Gran

EXPOSICIÓ DE PINTURA

Per els alumnes del curset de pintura de Llubí.

"la Caixa"

20,30 h A l'Església
1er CONCERT DE JOVES INTERPRETS
 Joves de Llubí estudiants del conservatori.
 Biel i Jaume Martínez Janer,
 Miquela, Elisabet i Catalina Sales Cirer,
 Joana Maria i Maria del Mar Planas Mariano i
 Núria Mir Serra. *(Repertori del programa a part)*

21,30 h A l'Església
VETLLADA DE CANT CORAL "II Premis Sant Feliu 2010"
Participants de dret:
 Castell-Llubí (amfitriona) Directora: Antònia Borràs
 Filarmonía (premi Sant Feliu 2009) Director: Rodrigo Hamu Quinteros
Corals convidades:
 Musicantes Directora: Irina Capriles
 Orfeo Mayurca Director: Joan Laínez
Corals infantil/Juvenil:
 Cor 7/17 de Pollença i Coral juvenil de la Federació. *(Repertori del programa a part)*
 Col·laboració i assessorament tècnic: Federació de corals i membres del jurat.
 Organització i coordinació: Ajuntament de Llubí.
 Patrocina: Ajuntament de Llubí i La Caixa.

18,00 h **PASSACARRERS ACOMPANYATS DE XEREMIES, TAMBORÍ I FLABIOL**

19,00 h A la plaça de l'Església
HISSADA DE SENYERA AL CAMPANAR I GRAN REPICADA
 Enguany no ho farem com altres anys, degut al mal estat de la balconada que suporta el pes de la tela, ja que pot ésser un perill. Es farà de la manera tradicional, amb la hissada de la senyera a un pal.

20,00 h A la l'Església
PREGÓ DE FESTES a càrrec de "TAPERERS EN FESTA"

21,00 h A la l'Església
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "HISTÒRIA DE LLUBÍ 1600-1836" (II Volum)
 A càrrec dels seus autors D. Jaume Albertí i D. Ramon Rosselló.
 Aquest volum ha estat lliurat de franc per en Tòfol Rosselló a l'Ajuntament de Llubí.
 Els llubiners el podran recollir a l'Ajuntament, presentant el tiquet pertinent.

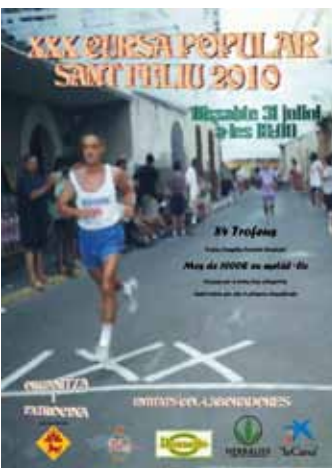
22,00 h A la plaça de l'Església
VETLLADA DE BALL DE BOT I BALLADA POPULAR
 Amb l'actuació de l'escola de ball **TAPERERS EN FESTA** i gran ballada popular amb **XALOC**.
 Organitza: Escola de Ball Taperers en Festa. Patrocina: Ajuntament de Llubí.

21,00 h i 22,00 h Al Polisportiu
SEMIFINALS "XXV TORNEIG FUTBOL SALA SANT FELIU '10"
 Organitza: C.D.A. Llubí. Patrocina: Ajuntament de Llubí.

19,00 h Al Polisportiu
FINAL TORNEIG DE TENNIS
 Organitza: Josep Planas. Patrocina: Ajuntament de Llubí.

21,00 h Al Polisportiu
ENTREGA DE TROFEUS TORNEIG DE TENNIS

21,30 h Al Polisportiu
FINAL CONSOLACIÓ "I TORNEIG PÀDEL SANT FELIU '10"
 Organitza: Biel Blancos. Patrocina: Ajuntament de Llubí.

SOPAR A LA FRESCA

Inscripció prèvia a l'Ajuntament fins dia 23 de juliol.

Es farà com l'any passat i s'abonarà una quota simbòlica d' 1 € per persona inscrita. Enguany l'Ajuntament no muntarà taules ni cadires al carrer de Sant Feliu, per facilitar que els veïnats puguin organitzar-se davant casa seva, o de la manera que creguin adient. Es podrà recollir el menjar a partir de les 19,00h. al Teatre Municipal, presentant el tiquet d'inscripció.

L'Ajuntament entregarà: pa, vi, oli, tomàtigs, pebres, cebes, plats, tassons, servilletes, coca dolça i gelat.

19,00 h Al Polisportiu

FINALS CATEGORIES INFANTS

"XXV TORNEIG FUTBOL SALA SANT FELIU '10"

Organitza: C.D.A. Llubí. Patrocina: Ajuntament de Llubí.

20,00 h Al Polisportiu

FINALS "I TORNEIG PÀDEL SANT FELIU '10"

Organitza: Biel Blancos. Patrocina: Ajuntament de Llubí.

3er - 4t CLASSIFICATS "XXV TORNEIG FUTBOL SALA SANT FELIU '10"

Organitza: C.D.A. Llubí. Patrocina: Ajuntament de Llubí.

21,00 h Al Polisportiu

GRAN FINAL

"XXV TORNEIG FUTBOL SALA SANT FELIU '10"

Organitza: C.D.A. Llubí. Patrocina: Ajuntament de Llubí.

22,00 h Al Polisportiu

ENTREGA DE TROFEUS DE FUTBOL SALA I PÀDEL

23,30 h A la plaça de l'Església

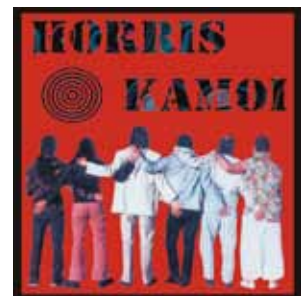
BATUKADA DELS JOVES DE LLUBÍ I

NIT JOVE, amb els grups

BAIX EN NICOTINA

RELOAD

HORRIS KAMOI

11,00 h Al Polisportiu

NINS FINS A 12 ANYS PISCINA GRATUÏTA

18,00 h XXX CURSA POPULAR SANT FELIU

Trofeu Família Perelló Contestí

Inscripció: Davant l'Ajuntament a partir de les 17,00h.

o per internet a elitechip a la següent adreça de correu electrònic: info@elitechip.es Enguany les categories superiors participaran amb xip per un millor control de la cursa.

Patrocina: Ajuntament de Llubí.

Col·laboren: Conservas Rosselló, La Caixa, Penya Madridista de Llubí i Herbalife (distribuidor independent).

22,30 h A la plaça de l'Església

ACTUACIÓ CENTRE CULTURAL BANDA DE MÚSICA DE CAPDEPERA

Dirigida per: D. Miquel Gayà

Patrocina: Ajuntament de Llubí. Col·labora: Sa Nostra

24,00 h A la plaça Molí de Son Rafal. FOCs D'ARTIFICI a càrrec de PIROTECNIA JORDÀ

VERBENA amb els grups,

GEMINIS

TOMEU PENYA

BALLÀ FA SUÀ

agost

diumenge

1

"SA
NOS
TRA"

CAIXA DE BALEARS

FESTIVITAT DE SANT FELIU

06,00 h A la plaça de l'Església

DIANA ALBORADA

Vos hi esparam a tots i acabarem fent una xocolatada a la plaça de l'Església per gentileza de SA NOSTRA.

Itinerari: Plaça de l'Església, carrer Nou, carrer Son Bordoï, carrer Roca Llisa, Born, plaça Son Ramis, carrer Costa, carrer d'es Pes, carrer Sta Margalida, plaça Carretera, carrer Nou, carrer Trajiners, carrer Jaume I, carrer Doctor Fleming, carrer Rector Tomás, carrer Bernat Coll, carrer Creu i finalment plaça de l'Església.

Organitza: Ajuntament de Llubí.

Patrocina: Sa Nostra.

09,00 h **PASSACARRERS ACOMPANYATS DE XEREMIES, TAMBORÍ I FLABIOL**

11,00 h A l'Església

OFICI SOLEMNE A SANT FELIU

Presidirà i predicarà el P. Miquel Mascaró Crespí, MSSCC, Prior de La Real.

Cantarà el Cor Parroquial i es ballarà l'Oferta. Seguidament s'oferirà un refrigeri a la plaça de l'Església. Hi estau tots convidats.

18,00 h Al Polisportiu

PARTIT AMISTÓS DE FUTBOL (programa a part)

18,00 h A la plaça de l'Església

ANIMACIÓ INFANTIL AMB CUCORBA

Patrocina: Ajuntament de Llubí.

21,00 h A l'Església

CONCERT DE SANT FELIU

Amb l'actuació de la **CAPELLA MALLORQUINA** dirigida per Josep M. Moreno.

Amb la col·laboració de la Mancomunitat del Pla de Mallorca.

23,00 h A la plaça de l'Església

MALLORCA NOSTÀLGICA

AMB L'ORQUESTRA SIURELL BIG BAND

Homenatge a les formacions musicals mallorquines d'aquella època (anys 60-70) Llorenç Santamaria, Els Valldemossa, Los Javaloyas, Bonet de San Pedro, Los Beta, Los Bravos...

i per acabar l'actuació de,
AGUSTIN EL CASTA

Agustín "El Casta"

17,00 h A la plaça de l'Església
TORNEIG DE TRUC - TORNEIG DE POKER
 Organitza i patrocina: s'Acústic.

18,30 h A la plaça de l'Església
SESSIÓ DE SPINING

22,00 h A la plaça de l'Església
GRAN FESTIVAL DEL CLUB D'ESPLAI
 Organitza: Club d'Esplai ES TURÓ.
 Patrocina: Ajuntament de Llubí.

23,30 h A la plaça de l'Església
COCA I GELAT
 Les coques són una gentilesa de l'Associació Amics de la Gent Gran.

PER ACABAR GRAN TRACA I FI DE FESTA

L'organització no es fa responsable dels canvis en el programa que es produeixen per causes alienes o de força major.

REDACCIONS GUANYADORES

Primer classificat educació secundària: Feliu Quetglas Arbona (1er d'eso)

La bicicleta fa molt i molt de temps, un noi anomenat Martí, s'enamorà de la Laia, be, ell i tots els seus companys. Laia era una noia molt maca i molt ràpida, un dia digué: em casaré amb la persona que em guanyi a una carrera; només hi ha una condició; no lesionar. Teniu dos intents, un avui i un altre demà. L'endemà es trobaren i com que el dia anterior ningú va aconseguir guanyar-la, Martí fé un invent. Era un noi molt intel·ligent. Mentre pensava, uedà dormit. Somià amb un extrany vehicle, el veia borrós, però veia que tenia dues rodes. Despertà sobresaltat. Reconstruir les imatges captades per la seva ment. Construï una bicicleta, al matí la tenia acabada. A la cursa estava cansat, però res li impediria casar-se amb la Laia. Comença la cursa, ell i la Laia adalantaren tots els altres. Els pàrpads d'en Martí es tancaven, reaccionà, la Laia guanyava d'un parell de metres, però fa l'últim esforç i ho aconseguí. Els altre nois murmuraven que era un trampós, però Laia intervení: "l'única regla era no lesionar,estic contenta de casarme amb en Martí. M'acab-ho d' adonar de que sou uns mals perdedors. En poc temps, Laia i Martí, feren que en el poble sonasin campanades de boda. Opinió personal: m'ha agradat fer el treball a mà. He descobert que fer un treball a mà i la bicicleta tenen moltes coses en comú: costa més però val la pena.

Primer classificat educació primària: Maria Francina Mestre Quetglas (5è de primària)

El grupet sense cotxes això era un nin que era molt poc feiner, sempre esperave el seu pare i la seva mare per anar a qualsevol lloc, fins i tot a la biblioteca, que estave molt a prop de case seva. Un dia el nin es va trobar sense el seu pare ni la seva mare, va anar a la cotxeria i va veure la bicicleta que li varen regalar pel aniversari. La bicicleta estava nova, sense estrenar, com que no li quedava més remei, la va agafar i s'en va anar cap al centre comercial. Al principi esteia molt cansat. No li agradava, però després va començar a agradar-li, perquè podia contemplar les flors, la gent, sentir els cants del ocells, no contaminave, era saludable i cuida el medi. En aquell moment va pensar amb les coses que li havien dit a l'escola sobre la contaminació. Així va deixar de anar amb els pares dins el cotxe. No més contaminació. D'aquesta manera va a començar anar cada dia amb bicicleta. Els amics, a poc a poc, deixaren de anar amb els cotxes i varen començar a anar amb bicicleta. Es posaren un nom. Andavinau quin.

PREGÓ FESTES SANT FELIU 2009 a càrrec del **Dr. Miquel Munar Cardell**

Senyor Batlle, Autoritats (especialment al Cap Superior de Policia de les Illes, ara que tenim l'honor de que sigui un llubiner, en Tolo Campaner), llubineres, llubiners, nouvinguts, convidats, amics tots.

L'immerescut honor de fer el pregó de Sant Feliu, m'ha provocat una enrampada existencial. Allò que ara es diu, "que som allò que hem vist, sentit i dit", provoca de cop, una allau de sentiments, records, aromes i sensacions que m'han portat a fer una passejada per les meves arrels més profundes.

El il·lustres pregoners que m'han precedit els anys anteriors ja han dissertat damunt la historia i les efemèrides, des de la casuística més erudita, han versat damunt Llubí i la seva historia. D'altres, amb quasi poesia, han escodrintat el concepte de la festa de Sant Feliu, o han fet esment d'algun personatge de la nostra historia.

Quan la meva filla Carlota era petiteta, un dia em demanava: "papa, ¿què vol dir esser Llubiner? déu esser molt important per a tu". Efectivament a la meva estructura com a persona, la part afectiva esta farcida de records i valors que vaig adquirir de la relació amb Llubí i els Llubiners.

No fa gaire llegia un treball d'un historiador i filòsof jueu, Ben-Ami Scharfstein, on feia un anàlisi del grans filòsofs de la historia a partir de la seva família i la seva interrelació. A partir d'aquí, em vaig plantejar: "que és el que fa que els llubiners, tot i sent un poble petit, posseeixin una força majúscula, intel·ligència i esperit crític, que fa que d'ells hagin sorgit il·lustres personalitats. Empresaris que han aportat un procés de engrandiment del nostre poble. Me n'adonava que son les persones que han compost la seva geografia humana, els que l'han fet popular i reconegut".

Sovint s'ha fet esment a les personalitats literàries, religioses, polítiques, econòmiques, pedagògiques, i qui els parla, voldria fer un homenatge a les famílies i els seus components quasi anònims.

Gràcies a l'esforç del meus pares, als qui venero, he pogut estudiar a bones Universitats i us puc assegurar que sense abdicar dels magnífics coneixements que m'han ajudat a la meva vida professional, encara així, els coneixements més importants els vaig aprendre a la meva infantesa i adolescència al meu estimat Llubí, i els meus Mestres foren persones no reconegudes, però que tenien la càtedra del sentit comú, i, que sense l'aureola de la il·lustració, es convertien en Mestres de "la universitat de l'estrada" que diuen els italians.

Vull que avui, l'homenatge sigui per tots ells, pels qui no tindran, per ventura mai, un reconeixement oficial ni un carrer ni una placa commemorativa, però que son personatges principals d'una novel·la històrica que es diu Llubí.

Permeteu-me que reciti uns mots emocionats damunt les persones que significaren molt al meu món afectiu i que record amb veneració. (No anomenaré la meva família, ja que els deus em varen regalar una família meravellosa i la meva mare sempre em diu "del que es té, no és elegant bravejar-ne") :

- D'en Guillem de ca na Bergues, vaig aprendre la mesura, l'honradesa i la generositat declamades entre els tarongers de son Vivot amb un diàleg càlid i asserenat. Ell no tenia fills i jo era conscient que em vivia con part del seu projecte vital. La seva dona, na Rosa, encara ara diu: "En Guillem quan veia en Miquelet ja se sentia ple".

- De madò Busqueta, vaig aprendre la lluita per sobreviure. Quan sabia que s'estava morint d'una greu malaltia, hem deia, "només vull arribar a veure els meus fills col·locats". Ho aconseguí amb el coratge del que vol que la mort l'abracci encara vital.

- Vaig tenir amics de luxe, no els canviï ni pel “cuponazo” de la ONCE. En Joan Pujol (fent playback d’en Juan i Junior), en Pep Jordi, en Miquel de son Bernat i en Joan Molinera, quan, amb plena efervescència hormonal ens plantejàvem les dubtes de la adolescència. En Lluc de “la Caixa” i el bell estil d’exercir l’amistat. Més endavant, en Tino de ca s’ Apotecari, que em descobrís moltes coses. Record quan, a la dictadura, vaig fer les primeres passes del meu idealisme polític i anàvem d’amagat a participar als seminaris damunt materialisme històric de Marta Hacnecker; o a lligar franceses a Ca los Cans, (per què no dir-ho?). Més endavant, em fascinava la lluita per aprendre i conèixer coses noves d’en Bernat Grande. Record, quan al Louvre de París, embadalit davant un Van Gogh, em deia “aprendre es fascinant”.

- El món social a Llubí, era una miscel·lània de novel·la costumista i intimisme prussià, trempat de surrealisme. Ni a les tertúlies del Gijón a Madrid de la generació del 27, hi havia més intel·ligència pràctica i enginy que a les que escoltava, a cal “tio” Coramet, amb en Guiem de s’Estany, en Nigorra, l’amo en Montserrat, mon pare i l’amo en Pere Sastre, o amb l’Apotecari, el seu fill Tino, en Miquel Molinera, en Miquel Pere Jaume, l’amo en Toni Catiu i en Miquel Content, quan treien de polleguera a l’amo en Xato, a més, les bugies del bon humor, el sarcasme i la parodia feien llum a un món de surrealisme que jo no vaig veure ni a Montmartre. A ca’ s Ferreret era curiós com ell, un home sense estudis, es va guanyar la simpatia política d’altíssims càrrecs del PP, entre ells el President Canyelles.

- Record escoltar les primeres lliçons damunt el saber viure amb en Biel Gelat i en Miquel Fiolet, quan relataven el seu viatge a Barcelona per comprar un mini 1275. Arrasaren Barcelona i la seva nit, i després cridaren a les famílies per que ja havien acabat el doblers i encara no havien comprat el cotxe.

- Vaig descobrir el món del humor amb els Quetos. Record l’amo en Miquel tallant cabells i contant que durant els anys de fam, per Pasqua, tots menjaven frit dins un plat i el seu pare els digué: “Vos agrada al·lots?”, tots respongueren “sí”, i ell va afegir: “ idò en sembrarem una andana a Son Mas”.

- Amb Els Canyarets i la seva longevitat es feia palesa la força de la biologia i la genètica.

Una de les coses que record son els aromes:

Gràcies a la meva amistat amb en Pep Jordi, a l’alambí vaig gaudir de l’art de convertir la garrova i el sucre en palo, aquell olor de sucre cremat, quan en Biel Coramet i l’amo Biel Coves feien el palo “Dos Perellons”.

Quan madò Planxadora, feia els bunyols de vent a sa carrer ample o a ca’ n Pere Jaume, amb aquella essència de senyoriu.

A ca’ n Pericó, aquella olor d’animals sacrificats, amb l’amo Juan disseccionant un be, amb l’habilitat d’un cirurgià, i a les ties de ca’ n Suau i a madò Martina netejant les viscères per fer freixura amb una pulcritud i paciència que em deixaven bocabadat.

A ca’ n Vindango feien el mateix, però jo record a l’amo n’ Arnau, a qui jo adorava, quan em posava damunt es dipòsit d’una moto Ossa que tenia i, amb un remolc petit, anàvem a cercar a la finqueta un animal per sacrificar, ell feia un so amb la boca i tots els animals s’hi acostaven, allò em semblava màgic.

A ca na Maria de ca’n Porxo, a les nits quan anava a cercar la llet, aquella aroma de la llet dins les gerres d’alumini, estimulava la gana més que qualsevol dels complexos vitamínics d’avui.

O aquella olor de net i gasoil quan la tia Rectora havia fet dissabte a ca nostra.

Quan sa padrina de la meva amiga, na Maria Formatgera, em convidava a entrar al rebost per triar mitja peça de formatge. Ella, amb una sola mirada deia: “aquesta”, i sempre encertava.

A cal “tio” de son Bernat, l’olor de les vaqueries, contrastava amb aquella sensació de frescor de l’aigua gelada que, des de la fondària d’un pou de vena, brollava al safareig. El pa amb sobrassada de la tia Francisca, davall la morera centenària, era un luxe que no envejava ni als Berga a sa Vall.

I a l’estiu els pebres torrats amb arengada i raïm a ca’ n Nofre i na Xisca, ell sempre deia “això i veure créixer les meves filles és lo més gran”. Quan una d’elles es va casar amb en Joan Galma, i partiren a viure a Palma, quasi va emmalaltir d’enyorança, per sort, ara els te vivint allà on ell va néixer.

A ca’ n Temó, amb en Rafel i na Coloma, es percebia aquella olor d’esparteria i corda tan peculiar, la nostre generació s’hi abasti de les primeres espardeyes.

Els meus primers contactes amb la mort des de la infantesa em provoquen el llampegueig lacrimal i una sensació de tendresa molt especial.

Quan tenia set anys va morir l’amo en Biel Coves, qui vos parla l’adorava. Aquella família em semblava un retaule del renaixement, ell i madò Coloma, eren el paradigma de família que tots enyora’m. Quan ma mare em

va comunicar la pèrdua, li vaig dir que el volia anar a veure, ella em va contestar “això no és cosa d'al·lots”, però li vaig suplicar que m'ho permetés. I, mira per on, tant em va mudar i pentinar amb aquelles essències que em posava al cap, que hagués superat qualsevol revista militar. Quan vaig entrar tots envoltaven el baül i, suposo que, aquell primer contacte amb la mort la sentia com a majestàtica per que em vaig agenollar davant el difunt, cosa que per lo vist, no tocava fer-se. Madò Coloma, amorosida i emocionada, em va abraçar i digué: “Aixeca't i no ploris, ell està en el cel, hem vaig quedar conhortat.

El segon contacte, va suposar el primer sentiment d'impotència, quan en Joanet de ca' n Pou, un nin de la meva edat, va morir. Recordo que, emprenyat amb l'Omnipotent, n'hi vaig cantar un parell de ben clares mirant cap al cel, i li vaig dir a ma mare: “ I vos deis que Déu mai s'equivoca?, aquesta vegada no ha tocat barrera”.

Ja a l'adolescència, en Biel Busca, un amic que estava destinat a esser un futbolista d'elit, va morir per una carambola estúpida, i aquest fet va redoblar aquell sentiment d'impotència. Ara entenc que els déus em preparaven per l'esclató que sentiria, quan vaig abraçar la meva estimadíssima cosina Antonia, el dia que el destí ens furtà la penyora més preada, aquell estel d'àngel que fou la seva filla Maria Auba.

Als pobles, els homes de lletres tenen tendència a menysprear els qui han fet doblers, per a mi, no deixa de ser una visió reduccionista. Qui els parla sempre ha tingut una visió complementaria. Llubí no seria on es, sense L'amo en Toni Jordi, en Guillem Llabrés Feliu, En Tòfol Rosselló, els Molineres, i ara en Joan de Clean i una fornada de joves empresaris que donen benestar al nostre poble, amb empreses familiars , com els Vallespir, en Tomeu Bo i d'altres, que feinegen i donen feina per una qualitat de vida envejosa per molts d'indrets.

Una cosa que em cridava l'atenció, era les distintes formes de conuiu amb funció del carrer on es vivia. He de confessar que sempre vaig sentir fascinació pel carrer de Son Bordoï : la intel·ligència natural de ca na Canyereta; el meu amic Benito de can Bessona, on es veu l'elegància per convertir un problema amb una virtut; a ses Planes, amb una mare que qualsevol la voldria per si mateix; l'originalitat dels Conguitos; a ca n' Alicia i el meu venerat Biel Janer Manila, on ni Hegel ni Kant sintetitzen un tractat damunt l'estètica tal i com ells l'exerceixen, sigui per les lletres, la cultura, el bon gust o les relacions personals; i la meva tia Xisca amb el seu to vitalista i rialler transmetent tendresa i calidesa.

Son Ramis ocupa, dins la meva geografia afectiva, un lloc singular. L'amo n'Andreu de ses Planes i madò Maria en són un referent, anàvem a cercar-hi els equipatges per jugar a futbol. Sense el seus fills Joan i Toni, Llubí no tindria la història futbolística que tenim. Record, que de petit, vaig demanar un autògraf a n'en Toni, que endemés festejava la que avui és la seva esposa i que era una de les atletes mes belles del poble, em regalà una foto dedicada vestit de porter. En Joan, em tractava i avui encara heu fa ,com un fill. Madò Maria, em semblava com aquelles mamàs italianes de les pel·lícules de na Sofia Loren, amb aquell davantal, amb l'autoritat d'una bona mare que només amb la mirada inspira respecte.

L'amo en Pujol i madò Fiol, endemés de ser els pares del meu amic Joan, em varen convidar en innumbrables ocasions a compartir taula amb ells. Allà, es respirava espectacle teatral. No de bades avui, en Joan dirigeix el Principal de Palma i és un dels homes que més en sap de teatre.

A ca madò Antonia Cladera, amb el seu fill Bernat, he menjat les millors coques de verdura de la meva vida, diuen que la reialesa madrilenya les ha testades i que n'opinen el mateix que qui vos parla.

També a Son Ramis, en Biel Bo, un dels altres capparets del futbol a Llubí, no li agrada la comèdia ni la hipocresia, però és amic dels amics.

Una institució que sempre m'ha provocat gran admiració, és la família de Son Torrens. Les bregues que en el cinema, o en el teatre ens il·lustren entre nores i cunyats gelosos, a Son Torrens no hi arriben, allà l'harmonia familiar i l'honor de pertànyer a una llarga família unida és una característica.

Parlant de famílies unides, ca na Tòfola. Encara, la setmana passada, em vaig aturar a la portassa de n' Antonia i en Bisco a on dinaven, amb madò Juana i nebots, unes burballes que em feien la boca aigua, naturalment no me'n vaig anar de buit. Sempre tan generosos.

Una altre família que em semblava particular era ca's mestre Bernat. Treballaven l'art de la fusta i alhora eren uns grans lectors, cultíssims. En Bernadet i l'amo en Jaume, amb el renou del sinfí entre porta i persiana, em comentaven el llibre que en aquells moments estaven gaudint. La seva crítica era una autèntica classe de literatura.

Una forma familiar que sempre m'ha cridat l'atenció, són els fadrins. He de dir que em crearen un dubte

de model de viure quan els veia, primer en Biel i després el seu nebot Jordi de ca'n Bisco, tractats per les ties com autèntics prínceps, em varen fer pensar que el fadrinatge era una bona forma de vida. Aquest sentiment el rematà veure com vivia el metge Nigorra, amic del meu pare, que hem tractava com un fill, amb ell vaig descobrir el meu amor per la medicina, i assegut damunt el seus genolls hem vaig fascinar per primera vegada escoltant el papagai de la flauta màgica de Mozart.

Una altre forma familiar que em va marcar, fou la de vídua o mare sola. Quan veia com protegia al seu fill la mare d'en Pedro Queletó, cosint i treballant de forma incansable per aconseguir que el seu fill fos un home de profit. I ho va aconseguir. Era admirable, com també ho era sa mare del meu amic Lluç, madò Antònia Pina, una dona silenciosa sense cap altre pretensió que no fos que el seu fill fos feliç i tingués lo millor, els record a ell estudiant a la sala i a ella cosint dia i nit si feia falta, per ell i el seu futur. També, ho va aconseguir. En Juan de ca n' Aucariana i la seva bondadosa mare, i en Jordi Boter també en són un exemple.

Una vídua adorada a ca nostra fou la tia de Ca na Pobles, era discreta, tendra i generosa, tenia la seva filla estimada Xisca, com un vermell d'ou. A mi, sempre m'aconcentava amb llepolies i qualque bitllet de cinc duros.

Ca ses metgetes amb madò Maria, na Catalina i na Maria. Aquella maquina de cosir, deu esser la que més ha treballat del món, no he anat mai a casa seva que una o l'altre no la fessin ripuntar.

Parlant de mares en lletres grans, Madò Maria de cal Joan on vaig jugar hores i hores amb en Jaume. La record tan dolça ... Mai li vaig sentir, amb una barquera de set, una treta ni un mot altisonant.

O la mare d'en Miquel de son Bernat, que, amb l'amo en Montserrat, damunt aquella lambretta vermella, gaudien d'aquella Mallorca idíl·lica que ens han furtat planificadors sense escrúpols ni sensibilitat.

I que me'n deis de na Gil i d'en Toni Figuerola?, ells dos, amb treball i més treball, han surat i donat valors i estudis a una família nombrosa.

A sa Carretera, madò Caleta amb la seva rialla fresca, madò Ravalera exercint de protectora de les seves filles amb l'amo en Miquel, que tenia aquell humor intel·ligent que el feia entranyable, madò Majorala organitzant una rifa per la lluita contra el càncer engrescada amb en Pep Suau, en Bernat Fuster i l'amo en Porret, i donya Maria preparant un concert de la nostra coral on madò Serradora ens delitava amb un moviment de Bach més propi del Liceu de Barcelona que d'un poble petit com el nostre.

Qui em va vestir amb calçons a mida, i , amb retalls de roba que li sobraven, me feia qualque camisa que feia petites marques reconegudes, era la tia Murera casada amb l'oncle Miquel Munar, de qui va néixer en Rafel, excèntric i de bon cor.

A ca'n Demés, orgullosos dels fills que els han sortint intel·ligents i estudiosos.

L'amo en Rafel des Serral a la barberia, no passava mai pel seu costat que no hem digues que era de la quinta del meu pare i que el saludes de la seva part. Amb ell, hi aprengué l'ofici en Biel Vicari, avui en negoci propi.

L'amo en Ramón, una institució de la menjua, sempre primer les obligacions i després les devocions. La seva feneria l'han heretada el seu fill i el seu nét.

De l'ajuntament, lloc de treball del meu pare, record a l'amo en Montserrat, l'amo en Miquelí (Jesús! i que me'n pagà de polos de taronja d'amagat del meu pare), adorava als seus fills, en Joan, que si la mort no el mos hagués robat avui seria bisbe, i na Bàrbara, que tractava, com a funcionari de la sala, als Llubiners amb una exquisidesa impròpia per desgracia de les administracions.

Dels fills adoptius, en vull destacar : El senyor Ramis i en Tomàs de S'Estanyera, els dos, sense haver nascut a Llubí, han treballat amb un amor i dedicació pel nostre poble que els Llubiners hem reconegut donant-los de forma justa i agraïda, la batllia. En Joan és Binissalemer, ens ha ajudat a surar a la meva filla amb ous i verdura de primera. O madò Pollencina, ens regalà dos fills llubiners, en Llorenç, amic meu de la infància, i n'Antònia, periodista de diversos mitjans a Mallorca.

I a la Plaça, on hi vaig jugar hores i hores, encara sent la nostàlgia de ca'n Tomàs i la llet preparada amb canyella ben fresca. Sa tia Corameta, amiga de ma mare, era adorable, no va fer mai ous estrellats amb arròs blanc que no hem convides a dinar.

A Ca Don Miquel Bonnin es gaudia d'un silenci i educació molt pedagògics.

A Ca Don Toni Frontera, hi vaig aprendre les primeres lliçons de francès, Bearn de Vilallonga es queda curt davant el senyoriu de donya Antònia. Na Maria Teresa, fou la primera en descobrir i patir el meu esperit inquiet, en les seves lliçons de matemàtiques.

A la piscina de ca'n Bernadí els estius eren més lleugers. Madò Esperança, com a veïnats, em deixava entrar de franc.

A ca l'amo n'Eduard jugant amb en Joan amb el soroll de fons de la màquina de repuntar de la tia Llúcia.

L'amo en Juan Porret, sempre preparat per fer un favor o un encàrrec.

Una persona especial per a mi, fou l'amo en Biel, espòs de Madò Xisca i pare de na Margalida de ca' n Jordi. Quan jo era petit, no més de set anys, m'encantava escriure cartes a amics imaginaris o a metges coneguts, ell, a les vesprades de l'estiu a sa carrera, damunt els seus genolls, les me feia declamar una i altre vegada; i li deia al meu pare, "a n' aquest al.lot li hauràs de donar estudis, i si no hi ha doblers, ja en cercarem".

La paciència sapientina de l'amo en Sebastià i el seu fill Juan de S'hostal, arreglaven les destrosses de les meves bicicletes sense que el meu pare sen temés.

I parlant de mecànica, record la fascinació que em produïa veure l'amo en Rafel de ca na Rosa davant un motor. Amb la seva intel·ligència i la genètica de ses Planes nasqueren els fills del que som amic, especialment de na Margalida dona del segle XXI i política conseqüent.

Cal tio Coramet, alguns dies semblava la llotja del peix, quan don Toni Manescal el portava fresc de Can Picafort.

A Sa Farinera, veïnat de ca nostra, madò Jerònia sempre tenia aquell somriure de tímidesa per oferir-me. Em fascinava la predicció del temps que feia l'amo en Toni com a bon Moliner, avui amb els meteosats no l'encerten con ell ho feia a cop de sabiduria popular. I d'en Joan, mai vaig entendre con podia dur un sac damunt la vespa, fumant i saludant a tothom que es trobava quan repartia els sacs de farina.

Gairebé hauré esmentat la majoria de les famílies amb les que hem vaig relacionar de petit, si de qualque una me n' he oblidat es deu a la falla de la meva memòria, però segur que no s'esborrarà del meu cor.

Aquest pregó ha estat de baix voltatge literari, conec les meves limitacions i no ho havia pretès, però els sentiments brotaven en forma de paraules, i així els ho he intentat transmetre.

Ara, acabat el pregó, esclatarà la festa, sortirem a la plaça i no hi haurà l'amo en Catiu amb el carretet dels gelats i llepolies, ni l'amo en Tomàs servint gelats de bomba i bravejant del Mallorca de futbol, ni l'amo en Toni Peon vestit de gala talment un general, ni l'amo en Lluc amb sa mula i és carro carregat d'al.lots fent rebombori quan ens passejava pel poble. Però hi haurà uns joves com en Miquel Palet, en Joan Paxut, en Toni Vallespir, el fill del meu amic Tià Fic, en Rafel Fogueró, en Pedro Sociés o en Jaume Comes, amic meu de petit, i na Fornera preparats per servir al poble. Tots ells meravellosos, que segur que ho són per que són fills d'aquets personatges dels que vos he parlat, i ens serviran un refresc a les taules de la plaça, qualsevol fill de la nissaga den Joan des forn i na Jerònia.

Tampoc hi trobareu en Piulera ni en Llorenç Tort amb la cursa de les bicicletes, tan apreciades al nostre poble amb en Guillem des forn organitzant-les. Però hi haurà cursa amb altres protagonistes, per ventura no correrà en Miquel corredor però sí el seu fill, gràcies a aquestes dues famílies exemplars, mecenes del esport, en refeixo naturalment a les famílies Perelló-Galma.

Endemés es retrà un homenatge a un home que domina l'art de la cançó del camp, i diuen que Na Maria del mar Bonet, en Felip Munar i en Biel Janer Manila li llegiran versos. Ells, que són arquitectes de la paraula, ben segur ho brodaràn. Els presentarà un erudit, callat i discret, però que en sap molt de la nostra cultura popular i l'opinarà com és en Miquel Poquet, i notaré a faltar en Biel Coramet, genial com tots els Coramets, que endemés posà en marxa el Festival de cançó del camp que mai s'havia d'haver deixat perdre. Des d'aquí voldria proposar que aquest homenatge que enguany li retrem a l'amo en Biel des Cantó, qualque any sia per en Biel Coramet "in memoriam".

La tradició, de vegades s'ha de modificar per adaptar-la al nostre temps, les costums s'han de seleccionar per millorar la qualitat de vida. És a dir, la litúrgia es pot modificar però allò que mai ha de canviar és el sentiment, per que d'ell esdevé el respecte, que és l'eix on bascula la convivència.

Que Sant Feliu, Alà o qualsevol Déu de l'amor universal, beneixin les festes que fan que el meu cor cridi emocionat

VISCA LLUBI I ELS QUI L'ESTIMEN, BONES FESTES I MOLTS ANYS !!!!